

hende, vedblev hun at være adspredt og urolig; Tiden nærmede sig nemlig, da Kapellanen kunde ventes.

„Jeg maa vist gaa ind i Stuen nu,“ sagde hun med ét og rejste sig. — „Men du skal følge med,“ føjede hun til og strakte Haanden ud med en saa modfalden Mine, at Ane gav sig til at le ganske højt.

„Jeg tror, for Dyden, at den Kap'lan halvt har skræmmet Livet af dig, min Putte! Jeg kan jo slet ikke kende dig igen. Er det virkelig dig, der aldrig før skulde løfte en Øjenvippe, om man saa stak dig med Stoppenaale!“

„Ja, du har let nok ved at snakke, du!“ sagde Hansine, idet et Suk steg op fra hendes beklemte Bryst.

I henved en Time sad de to Veninder derefter ene inde i Dagligstuen, bægge paa samme Stol, og med hinanden om Livet. Ane vedblev ufortrøden at udmale sine glimrende Fremtidsbilleder. Hansine prøvede nu og da at smile, naar Venindens Fantasi tog stærkest Fart; men oftest sad hun fraværende og fór ængstelig sammen ved hver Lyd ude fra Gaarden.

„Man skal vel egentlig til at kalde dig for Frøken nu,“ skæmtede Ane. „Frøken Hansine Andersen, — det lyder jo nok saa gåvt.“